

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

1812 De sprookjes van Grimm

Jacob en Wilhelm Grimm

Nu komen we toch echt weer bij zo'n monument van de Duitse romantiek. In het jaar 1812 verscheen een bundel sprookjes die waren verzameld door de gebroeders Jacob Grimm (1785 – 1863) en Wilhelm Grimm (1786 – 1859). Het was om wetenschappelijk redenen dat ze de oude volksprookjes gingen verzamelen, maar ze hebben alle kinderen na hen daarmee een onschatbare dienst bewezen. Wie kent ze niet: Assepoester, Doornrosje, Roodkapje, Sneeuwwitje, Hans en Grietje. Nu is het uiteraard ondoenlijk om een verzameling sprookjes samen te vatten. Daarom zullen we deze keer volstaan met een prent van Assepoester en de fee en een klein verhaaltje uit de verzameling van de gebroeders Grimm.

Het slimme boertje

Een boer had op zekere dag zijn akker bewerkt en toen de avond begon te vallen, maakte hij aanstalten om naar huis te gaan. Plotseling zag hij midden op zijn akker een hoop gloeiende kolen en toen hij er vol verbazing heenging, ontdekte hij boven op die gloeiende hoop een kleine, zwarte duivel.

'Jij zit zeker op een schat?' vroeg het boertje.
'Jazeker,' antwoordde de duivel. 'Op een schat aan zilver en goud, meer dan jij in je hele leven bij elkaar hebt gezien.'

'Die schat ligt op mijn akker en is dus van mij,' zei het boertje.

'Hij is van jou,' antwoordde de duivel, 'als je mij twee jaar lang de halve opbrengst van je akker geeft. Geld heb ik genoeg, maar ik verlang erg naar de vruchten der aarde.'

De boer ging op dit voorstel in. 'Maar laten we, om geen ruzie over de verdeling te krijgen,' zei hij, 'afspreken dat van jou is wat boven de aarde staat en van mij wat onder de aarde zit.'

De duivel vond het een uitstekend idee, maar het listige boertje had koolrapen gezaaid.

Toen het oogsttijd werd, kwam de duivel om zijn aandeel te halen, maar hij vond niets anders dan verwelkt loof en het boertje groef vergenoegd zijn rapen uit.

'Deze keer ben jij het voordeligste uit,' zei de duivel, 'maar dat zal de volgende maal niet meer gebeuren. Van jou is wat boven de aarde staat en van mij wat eronder zit.'

'Dat vind ik ook best,' zei het boertje.

Toen het echter tijd werd om te zaaien, zaaide hij geen koolrapen maar tarwe. Het koren werd rijp; het boertje ging naar de akker en maaide de volle halmen tot op de grond af.

De duivel kwam en vond niets anders dan de stoppels; woedend verdween hij door een rotspleet naar beneden.

'Zo moet je bedriegers bedriegen,' lachte het boertje en hij ging naar de akker om zijn schat te halen.

Assepoester ontmoet de fee